

На циферблаті час ганяє люто стріли,
і сиплеться пісок з пощерблених трибків,
і вороння летить крізь простір прогорілий,
летить на сто сторін, на тисячу віків.

Пропалено й папір. І чорним струмом з дірки
гарячий порох б'є, торкаючись руки:
не видно вже ніде ні іскорки, ні зірки, —
ворушаться клубком у горлі карлючки...

Роздмухаєш, мов трут, пільму —
ні бризки світла
навшпиньках з дому йдеш, забувши про замки,
і сам собі стаєш, як щезник, непомітним,
хоч пам'ять і чуття — на відстані руки...

Я вухо прихилив — вловив холодний подих,
похитувався граб і жабрами ледь-ледь
повітря ворухив, обернений до сходу,
де промінець промкнувсь
і захиталась твердь.

Я вгору очі звів — удалині побачив:
схлюпнувшпсь, розлилась,
мов пляма світляна,
блукаюча вода жовтогаряча,
що полум'ям була пронизана до дна.

І я, я засвітивсь, мов крапля на листкові,
і віддзеркалив шир обличчям золотим,
і світло потекло по жилах замість крові,
витискуючи з них краплини чорноти.

Просвітленим очам глибини відкривались,
мов простір
розпустивсь на сто віків назад:
ось предок мій
лежить в степу один як палець
і поглядом пасе черідку хмар-ягнят...

Йому — мені в траві,
де пружлики сюркочуть,
так легко, вільно так і видко наперед,
як з хруском костяним копита степ толочать
і стріли скрізь ростуть,
ростуть, мов очерет.

Просвічена наскрізь глуха Савур-Могила,
мов агрус, що дозрів,
свій відкривала скарб:
там він похмільно спить,
схрестивши царські крила,
корінням сполуча його із небом граб.

Не осідає ґрунт, росте могила вгору,
жбурляє вихор з піль по пригорщі щодня
не куряву наверх, а пелену прозору,
і трусить порох з крил крикливе вороння.

Я вибрався на шпиль, аж дух мені забило,
і стало видно гень небесну і земну,
бо видко, як ніде, з високої могили
душевну висоту — життєву глибину.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.